

[Navigate...](#)[Tilbake](#)

Av Aksel Smith

September 1915

SKJULTE SKATTER

Skjulte Skatter (September 1915)

Svar til "**Korsets Seier**".

"Hadde Jesus et syndig kjød"

spør "**Korsets Seier**". Og dermed følger en lang forklaring.

Det undrer mig at der kan være saa liten forstaaelse av Guds ord, og av hvad det virkelig sier om det herlige frelsesverk som Paulus vidner om i Rom. 8, 3 hvor det heter: "Ti det som var umulig for loven, idet den var magtesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin søn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet."

Her ligger evangeliets store skjønnhet i motsætning til loven. Loven fordømte synderen fordi han syndet, Gud fordømte synden for at synderen skulde bli fri. Og *sit frelsesverk utførte Gud i sin søn Kristus*. Dette gjorde han derved at han sendte sin søn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet. "K. S." forstaar ikke at vi her har med dommen over synden at gjøre, dette som er frelsen for menneskene. Er det saa vanskelig at forstaa at det var i sin søn som repræsentant for menneskeslegten at Gud fordømte

synden. Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for os. 2 Kor. 5, 21. Om Gud fordømte synden i ham som blev *gjort til synd* for os, er derfor Kristus bleven uren, saaledes som "K. S." vil ha det til. Naar Gud utførte sin frelse for menneskene i Kristus Jesus, kan der da være tvil om at den dom der skulde skedd fyldest i os, rammet Kristus? Guds dom rammet synden. Den blev fordømt i kjødet.

I hvis kjød fordømte Gud synden?

Her er hovedspørsmålet og det vil vi stille til "K. S." Og vi vil be alle ransake dette spørsmål, for at de ikke skal forvrænge og gjøre Guds frelse til intet. Blev synden fordømt i Peter, Jakob eller Johannes's kjød? Hvis saa var, da kunde Kristus undlatt at komme til verden; da kunde han ha brugt en av dem som verdens frelser. (Da blir det som den falske religion "Milliniets daggry" lærer, at Kristus ikke var en midler, men kun et middel (medium), og Gud kunde ha brugt enhver anden).

I hvis kjød fordømte Gud synden? "I verdens kjød", svarte en troende. Hvorfor kom da Kristus? Da kunde verden blit sin egen frelser ved denne dom. Det kan den ikke; men en er død for alle, derfor er de alle døde. 2 Kor. 5, 15. Det maa gaa gjennem *den ene*. Det var ham som ikke visste av synd som blev gjort til synd.

Det var i ham, i Kristi kjød at synden fik sin dom. Frelsesverket blev utført i Kristus. Ikke i nogen anden. Naar Gud fordømte synden i Kristi kjød, da maatte selvsagt Kristus ha synden i kjødet.

Saa sier "K. S.": "Skriften sier, at han er kommet i "syndig kjøds lignelse," Rom. 8, 3, men det er ett at ligne en ting, noget andet at være den samme ting." Se nu, hvor denslags fortolkning fører hen. Der staar om Jesus at han tok en tjeners skikkelse paa sig, *idet han kom i menneskers lignelse*. Fil. 2, 7. Det er ett at ligne et menneske, noget andet at være et menneske. Efter denne fortolkning skulde Kristus altsaa bare ligne et menneske, men ikke være et menneske. Men om Kristus nu kom i menneskers lignelse og det betyr som vi tror, at han var et menneske, da slutter vi, at naar Kristus blev sendt i syndig kjøds lignelse, saa kom han i

syndig kjød.

Det græske ord "omoioēma" som paa norsk er oversat med "lignelse" i Rom. 8, 3 findes bl. a. i Fil. 2, 7, hvor det heter: "idet han kom i menneskers *lignelse*." Men at Kristus *ikke bare kom i lignelse* av et menneske, men som et sandt menneske, det ser vi av det Paulus skriver like efter, hvor han tilføier: "og da han i sin færd var *funden som et menneske*, fornedret han sig selv" v. 8. (I de første aarhundreder efter Kristus optraadte nogen falske lærere og forkyndte at Kristi aabenbarelse her paa jorden kun var en skinaabenbarelse og at han ikke var et virkelig menneske.) Det samme græske ord forekommer i Rom. 6, 5: "Ti er vi blit forenet med ham ved *likheten* med hans død, saa skal vi ogsaa bli det ved likheten med hans opstandelse." Her er det græske ord som før er oversat med *lignelse* oversat med *likhet*. Men tænk nu, at grundtanken i ordet er hvad "K. S." mener, da var vi forenet med Kristus ved en lignelse av hans død og ved en lignelse av hans opstandelse; men ikke ved en *virkelig* død og opstandelse. Da var jo vor forening med ham i død og opstandelse kun et skin, en indbildning. Ti det er jo ett at ligne en ting, noget andet at være den samme ting. ("Christian science" lærer om slike indbildninger f. eks. naar det gjælder sygdomme.)

Det græske ord "omoioēma" betyr: Det som er likedannet eller assimileret. (Paa engelsk: that which is conformed or assimilated.) Det betyr ogsaa likhet og lignelse (paa eng. likeness, resemblance). Ordet assimilere brukes gjerne om næringsstoffers optagelse i legemet, hvorved disse næringsstoffer gjøres til ett med legemet. Saaledes blir vi ifølge Rom. 6, 5 likedannet med Kristus i hans død og opstandelse, idet vi ved tro tar hans guddommelige verk op i os. Likesaa i Rom. 8, 3, hvor der staar omtalt at Kristus blev sendt i syndig kjøds lignelse eller likhet. Da han kom til verden blev syndig kjød assimilert eller optat i ham; derfor kom han i syndig kjøds likhet, blev likedannet med syndig kjød. Han blev gjort til synd. 2 Kor. 5, 21.

Og i dette kjød blev synden fordømt. *Verket blev fuldbragt i Kristus.*

Halleluja. *Det gjorde Gud.* Rom. 8, 3.

Da Jesus kom i menneskers lignelse kom han *ikke som en copi* av et menneske; da han kom i syndig kjøds lignelse kom han ikke i en copi av syndig kjød, og naar vi blir forenet med ham ved likheten med hans død og opstandelse er ikke dette en copi, men en virkelig kjendsgjærning. Ellers var det hele blændverk.

Er det at undres over at selvlivet bærer frodige frugter paa de steder, hvor denne copilære føres? Der læres at man er helt død og at synden er uttat, men naar ogsaa dette er bare et skin, er det jo rimelig at ukruttet vokser høit i ly av slik lære.

Men sæt at det nu ikke var i syndig kjøds likhet, Jesus blev sendt, men bare i et billede eller en lignelse av syndig kjød. Blev da synden fordømt i dette billede, i denne *lignelse*? (Ti en lignelse skal jo efter "K. S." bety en efterligning (eller imitation) av syndig kjød.) Vi ser at slike lærdomme fører ut i det rent taapelige, og man maa desværre følge retningen forat nogen om mulig kan komme til forstand ved taapeligheten.

"K. S." sier: "Han som ikke visste av synd blev isandhet gjort til synd for os, men han var ikke selv syndig." De sa om Jesus da han gik ind til Sakkæus: "Han gik ind for at ta herberge hos en syndig mand." Luk. 19, 7. Men hvad var følgen av Jesu besøk? Jo, at synden kom ut. Men var Jesus syndig som Sakkæus og behøvde han at gi firefold igjen? Det være langt fra! Jesus var aldeles ikke syndig.

Men vi vil bruke billedet med Sakkæus: Jesus tok ind til en syndig menneskeslegt, blev sendt i syndig kjøds likhet, i et legeme, og synden maatte ut hvor han tok herberge. Synden blev fordømt i hans kjød. Ved dom blev den drevet ut: Synden fik sin dom i ham. Men var Jesus syndig? Nei.

"K. S." sier videre: "Man tror nemlig, at han maatte føle synden i sit væsen som det mest fordærvede menneske gjør det, og vise at vi, ved at bekjæmpe den, skal ogsaa som han kunne seire." Hvad "*man*" tror, det vet jeg ikke, og hvem "*man*" er vet jeg heller ikke, men det vet jeg, at i Kristus blev det mest fordærvede menneskes synd

dømt. Tror du det? Vi tror at Kristus vandret i aanden, det vi kalder aandens nye væsen, og ikke i kjødet. Men han fornegtet sig selv, idet han sa om sin egen vilje: Ske ikke min vilje, men din. Og han sier at den som vil komme efter ham maa fornegte sig selv, ta sit kors og følge ham.

Da Adam syndet gjorde han sin vilje, ikke Guds.

Om Jesus vet vi, at *han blev prøvet i alt i likhet med os, dog uten synd*, d. er uten at denne egne vilje skedde.

Derfor kan han nu være for os en trofast yppersteprest. Derfor ved hans hjelp, kan ogsaa vi bli prøvet i mangehaande ting, ogsaa uten synd. Ti han har seiret og vi skal seire. Han er prøvet i alt i likhet (ikke i en lignelse) med os uten synd, og hvor vi er prøvet kan vi ogsaa komme andre tilhjelp. Men blir vi prøvet, og synder, da kan vi ikke komme andre tilhjelp. Dette at Jesus ble prøvet i alt i likhet med os, *dog uten synd* anvender "K. S." i feil bokstavfortolkning derhen, at Kristus *ikke* blev sendt i syndig kjøds likhet.

Det heter saa herlig: Derfor maate han *i alle ting bli sine brødre lik*, for at kunne bli en miskundelig og trofast yppersteprest for Gud. Hebr. 2, 17.

Hvilken salig trøst for enhver at vite at hele elendigheten fra Adam fik sin dom i Kristus.

At Jesus hadde kamp i sine prøvelser og ropte: Ske ikke min vilje, men din, det skal ikke undre os, ti engle kom og trøstet ham. Men det undrer mig, naar "K. S." lærer at man ved en kort getsemanekamp er over det hele. Og nu tror altsaa "K. S." at man ved en slik kort kamp kan gå ind i hvilkensomhelst prøvelse senerehen, seilende i et halleluja, der hvor Jesus kjæmpet voldsomme kampe. Vi kan peke paa en masse tilfælder hvor sjæle, som har fulgt denne lære har faldt i synd, gjort sin egen vilje, hvor de vilde ha staat seirende ved at ta kampen op mot den.

"K. S." sier: "Det falder av sig selv, at hvis Jesus hadde det samme syndige kjød som os da var han ikke bedre end den gamle pakts yppersteprester, da maatte Jesus

ha sonet for sin egen synd."

"K. S." er jo aldeles blind for forskjellen mellom at gjøre og at ha synd. Det var jo selve lovovertrædelsen, synder, som blev sonet, idet straffen for overtrædelserne blev lagt paa ham. Hvis Kristus hadde gjort sig skyldig i strafbare overtrædelser, da maatte han ha sonet sin egen synd eller rettere, da kunde han ikke ha sonet sin egen synd, ti vort paaskelam som er slagtet maatte være ulastelig og lydeløst. Hvem kan overbevise mig om synd, spør Jesus. Men noget andet er det at selve synderoten blev fordømt i hans kjød. Han indviet os en ny og levende vei gjennom forhængen som er hans kjød. Hebr. 10, 20. Johannes peker paa Jesus og sier: Se det Guds lam som bærer al verdens synd. Joh. 1, 29. *Hvor bar Jesus denne synd?* I sit kjød. Og der fik den sin dom. Bar de gamle yppersteprester verdens synd? Nei. Dengang hadde han dyreoffere, men Kristus bar *sig selv* frem som offer. Vi ser at han var meget bedre end de gamle yppersteprester, som den nye pakt var bedre offere værd.

Naar blev verdens synd lagt paa Guds lam?

Rom. 1, 3, 4.

Saa er det den misvisende sammenligning mellom Adam før faldet og Kristus, som mange fremholder. Kristus skulde jo efter sin natur være som Adam før faldet!

Adam blev skapt; Jesus blev født av jomfru Maria, idet han blev undfangen av den Hellig-Aand. Adam blev sat til at herske over markens dyr, men Kristus kom med en ganske anden mission. Gud sendte sin søn for at frelse menneskeslegten, idet han lot fordømmelse gaa over det som fordærvet dem, nemlig synden, og det verk utførte han i sin søn. Adam var jordisk, Kristus var fra himlen, og den som er fra himlen er over alle. "K. S." sier: "Der hvor den første Adam faldt, stod den anden Adam fast og gik gjennom alt som **seierherre**." Bibelen fortæller os ikke om mer end en prøvelse som Adam gjennomgik og faldt. Kristus er altsaa ikke prøvet i alle ting i likhet med Adam, dog uten synd, men *han er prøvet i alle ting i likhet med os*. Heller ikke blev han lik

Adam i alle ting, men det heter: *Derfor maatte han i alle ting bli sine brødre lik*. Hebr. 2, 17. Og hvad vilde det ha gavnet og trøstet os om Kristus bare var prøvet i likhet med Adam? Adam kunde ikke prøves i alt i likhet med os i den natur han hadde før faldet; og heller ikke kunde Kristus det hvis han hadde Adams natur før faldet. Om Kristus var prøvet i likhet med Adam, det vilde jo ikke hat nogen betydning for os.

Men sæt at Kristus hadde Adams natur. Blev da synden fordømt i en natur som Adams før faldet? *Men vilde det ikke være mer rimelig at synden blev fordømt i "Adam" efter faldet?* Det var ikke Adam før faldet som trængte frelse, men "Adam" efter faldet.

I Hebr. 9, 28 finder vi: "Saaledes skal og Kristus, efter at være ofret en gang for at bortta manges synder, anden gang aabenbare sig, *uten synd*, til frelse for dem som venter paa ham." Synden blev fordømt i Kristi kjød første gang han aabenbarte sig, derfor er det ikke nødvendig at der er nogen dom og noget offer anden gang.

Frelsen i Kristus er herlig. Se hvor intimt Kristus har forenet sig med menneskeslegten og derefter hvor intimt han forener dem med sig, som lar sig frelse. Ordet "lignelse" har i grundsproket en herlig værdi. Likesom Kristus assimilerte eller lot sig opta og gjøre til ett med slegten, likegjørelse, Rom. 8, 3 og Fil. 2, 7, saaledes blir vi som tror, optat og gjort til ett med ham i hans opstandelse. Rom. 6, 5. Herlige sandhet som bringer liv og uforkrænkelighet for dagen.

A. S.

© Copyright Stiftelsen Skjulte Skatters Forlag

© Copyright Stiftelsen Skjulte Skatters Forlag

« **Forrige kapittel**

Livet

Neste kapittel »

Før møtet

[Tilbake](#)

Skjulte Skatter

Noe mer om militærtjenesten

Livet

Svar til "Korsets seier"

Før møtet

Etter møtet

(Guds vilje)

Visdomsord